

IZ LIRIKE MLADIH

DOBRO JE BITI SAM

Niko Grafenauer

Ne morem
gledati ptic,
ko stopajo iz sebe v večer.
Njihova pesem išče svoj cvet
v temnem zraku.
Čutim:
vode
s slehernim valom odgrnejo
novo plast tišine.
Ne morem se je ubraniti, ker sem preveč utrujen
in sam.
Roké me bole od napora.
Nočem gledati ptic z očmi, ki jih je
ranil sen.

Čakam,
da se nenadoma v meni okrene
najtišje vlakno spomina.

PODOBA NEKEGA MESTA

(Ljubljana, detajl)

Niko Grafenauer

Glej ta kraj v popku zemlje.
Ta kraj
kot pena kamna
razgrnjen pred nama. To je
ta kraj zvečer,
ko se odpira v temni očnici sveta. Ko
iztiska žleze svetlobe daleč do tiste točke,
kjer stopa njegova lepota
v svoj vrh. To je

ta kraj
malo utrujeni kraj in zožen od sna. Ta kraj
v plombi spominov. Ne moreva
čakati, da nama stopi v oči.
S komaj zasluteno podobo
greva
v vsako njegovih čutil.
Trave jedkajo suhi zrak. Sediva
znotraj svojega zaupanja
sama.
Ptice se razhajajo z višinami,
ptice se vračajo k svoji pesmi. V njen nežni zenit.
To je
ta kraj na cilju poletja. Ta kraj
v roži trenutka.
Pojdiva daleč vanj, daleč, da mu najdeva dušo.
Med nama
je ta kraj
brez imena (Mrtvi ga hranijo zase,
a midva veva, da poleg drugega obsega
tudi ljubezen).
To ime čutiva
in ta kraj
v svoji krvi.
Ta kraj brez trpkosti zvečer.

NOKTURNO

Svetlana Makarovič

Vzplahutal je spomin
in me brezglasno ovil
v vonj cvetočih trt.
Kako nežno se je razprl šipek
v pravljico o sklenjenih rokah...

Mesečina se praši med jasminom
in naslanja migetajoče sence
na utrujeni zid.